



**Syntaxis Joa[n]nis Despauterij Niniuit[a]e Berga[rum] diui
Guinnoci ludimagistri**

Spauter, Johannes de

Argentorati, Anno, M. D. XV.

Regvla. XV. Refert, inter & est, est qua[n]do statum officiumq[ue]
Significant, patrios omnes iungam nisi quinq[ue]. Refert inter & est,
nostraq[ue] meaq[ue] tuaq[ue] Atq[ue] sua uestra dic, sed ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70853](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70853)

Ioannis Despauterij Niniuite.

istud si potes memoriter meminisse, inest spes nobis in hac astutia. Item memoria memini. Idē. Facile memoria memini. Itē, memoria teneo. & aliquādo memoriter teneo, ut probat Mancinell. Itē memoriter pronuncio non memoria, & memoriter atq; memoria repeto & cōplector, author est Valla, significat autē memoriter quod ineptus li dicūt mente tenus, corde tenus, q̄ significant usq; ad mētē uel cor.

Recordor hāc rem, huius rei & de hac re. Cice. pro Plaucio. de illis recordor &c. Reminiscor. i. oblitū ad memoriā reduco. Terē. Eius reminiscor. Virgi. Dulces reminiscit agros, recordor. i. iterū uel rursus in cor reuoco uel iterū rem cordido. Obliuiscor. Virgi. ænei. ij. Quisquis es amissos hinc iam obliuiscere graios. Idē. Oblitusue sui est Ithacus. Caper ait. oblitus ne sis nostri nos. oblitus ab obliuo media corripit. Memoror. i. recordor huius regulę est. legit actiuū memoro, cuius passiuū est memoror quod significat ad memoriā reduco, uel narro. Vir. Musa mihi causas memora, hoc nō ē memortu dignū. Cōmemoro idē. Recolo. i. repeto, repeto, meditor & mēte tracto. Diomedes. Supest ut supra recolēdo memoriatenus mandetur, ne frustra cū tēpore eualescāt. Grego. cum gto posuit dicens. Quū prioris uitę recoło, Ab obliuiscor sunt obliuio et obliuia. or. apud Oui. sepe. Hora. in Ser. lucūde obliuia uitę. Tardius in mētis perq; tardus, sed in rephensione uelocior, in antibalbicis cēset id esse balbicū. Pulchre dixit Cice. Propriū est stulticię aliorū uitia cernere obliuisci suorū. In mētē uenit credit ab aliquibus regere gtm, quę Priscia. per antiptosin putat poni pro ntō, doctissimi uolūt intelligi ntū memoria, aut quid simile, ut cū illorū tēporū mihi in mētē uenit, quū illius diei mihi in mentem uenit, dicimus etiā uenit mihi in mētē hęc res. Cice. in Verrē. Venit tibi in mētē nuncq;. P. R. dignitas. pro eodē dicimus, occurrit mihi, succurrit mihi, subit mihi. qđ ad cōmiserationē quoq; referi. Virgi. Subijt chari genitoris imago. Subijt deserta Creusa. Curtius cū actō posuit dicens. Sera pōnitētia subijt regē. Auxilior in sacris legit cū gto. Dñs auxiliabilis tui, sed nō est imitādū. Venit mihi, huius rei in mētē, tā frequēs est, ut qđq; posset usurpare citra rephensionē, quia Sulpi. dat elegatę.

REGVLA. XV.

Refert, inter & est, est quādo statum officiumq;
Significant, patrios omnes iungam nisi quinq;.
Refert inter & est, nostraq; meaq; tuaq;
Atq; sua uestra dic, sed nostrūq; meumq;

Est uestrum, sic rite locabo tuumq; suumq;.

Refert inter & est cuius. uel dicitur cuius

Dat nostrū, uestrū patrios Partitio tantū.

Hęc uerba refert, interest, & est, ad statū, officiū & utilitatē pertinētia, regunt quoscūq; genitiuos, p̄ter quinq; primitiuos, mei, tui, sui, nostri, uestri, nostrū p̄terq; & uestrū, p̄ q̄bus interest & refert poscūt ablatiuos singulares fœmineos, mea, tua, sua, nostra, uestra. dicimus autē cuius, uel cuius interest uel refert, At ē, p̄ dictis ḡis uult nōs singulares neutri generis meū, tuū, suū, nostrū & uestrū, ut boni iuuenis interest diligēter studere, uxoris refert quid rerū gerat maritus noscere. Boni p̄ceptoris est breuē esse quicquid p̄cipiat, iuxta Hora. Quicquid p̄cipies esto breuis. Tullius. Interest omnīū recte agere. Idem. Iudicis est in causa semp̄ uerū sequi. Idem. Est igitur adolecētis maiores natu uereri. Idē. Barbarorū est in diē uiuere. i. solū cogitare de uno diē. Cum hoc uerbo construūtur genitiui moris, iuris, offici, cōsuetudinis, honestatis, uirtutis, prudētis &c. Martialis. Moris erat quondā festis seruare diebus. Iungit etiā datiuus. Quinti. li. i. insti. Sicut plerisq; moris est. i. sicut plerisq; facere aut dicere &c. solēt. Teren. Quod tua non interest, desine percunctari. Boetius qui recte Boetius dicitur. teste Raphaele. in. iij. meta. Si uestes pulchre sint qd id tua refert. Cice. Id quod tua nihil referebat. Idem ad Curionē. Quod eos scire, aut nostra, aut ipsorū interest, hic necessario cedit regula. Cōsimiles optāt casus &c. Sedm̄ Vallā uidemur sic debere loqui, nostra est, ut nostra interest, quod uerū non esse credo. Tullius p̄ Lucio Cornelio. Neq; em̄ est meū cōtra authoritatē senatus dicere. Idē ad M. Marcellū. Tuū est cōsulere tēporibus & incolumitati, & uitę. & fortunis tuis. Teren. in Heaut. Sed est nostrū intelligere, de cuius interest. Cice. pro Murena, Ea cedes potissimū crimini datur ei cuius interfuit, non ei cuius nihil interfuit. Mancī. exponit, refert, inter, & est, id est p̄tinet, uel utile est, & meo qdē iudicio, nūc hoc, nūc illud significat, ut patet diligēter intuētibus. Lāci. p̄doct̄ qdē, sed interim gloriosior, deridet & stultos uocat p̄ uerbū p̄tinet hęc declarātes. Quare nō dicimus interest, refert, & est mei, tui, sui, nostri, uestri. Valla respōdit hęc uerba significare statū & officiū. Ideoq; requirere genitiuū actiue significātem, ut Ioānis, id est officiū uel utilitas Ioannis quod uel quā habet Ioannes, non alius de Ioāne, ideo requirūt genitiuū actiue significātem ad sensum supra dictū. Tales non sunt genitiui mei, tui, sui, nostri, uestri, Ideo dicendū fuerat interest mis & cœtera, sed illi in dissue

Ioannis Despauterij Niniuite

tudinem abierunt. Capienda sunt loco primitiuorū possessiua, sed
 quare ablatiui: quia p̄prius est is lauinorū casus. Quare sc̄eminini ge-
 neris: quia cæteris luauiusculū est id genus, has dat Valla excusatiū
 culas. Sed cur non dicimus. Interest nostrū, uestrū, necdum enim hi
 genitiui interciderē. Nimirū q̄ partitionis regimen delegerūt, ex fre-
 quenti authorū usu, ut maiores nostri, non nostrū, licet Gellius uo-
 luit. Cicero tamē contentio nostrū & uestrū dixerat, teste Lanciloto
 Gracchus. Miserere nostrū, quadrigariū miseretur nostrum, sed
 forte pro nostrorū, uestrorū syncopa est, ut magnanimū, & pluriū
 etiam in neutro genere. De mei tui, & sui & cætera, Gelliū non opti-
 me sensisse in cōtello est. Perottus aliter sensit, & gloriatur rationem
 a se huius rei inuentā. Perottū sequūtur Nebrillensis, Calepinus, &
 Lancilorus. Dicit itaq; Perottus. Interest componitur ex in re & est,
 ut quasi in re est. & capitur res plæruncq; ex utilitate. Ideo dicitur In-
 terest mea, id est in re mea est, non autem interest mei, quia res mei
 nō dicitur, eadem ratione qua non dicimus Liber mei. sic fert, id est
 res mea fert inquit, & eadem ratione non dicitur refert mei, sed
 fert mea. At sic mea uideretur nominatiuus quā dicitur refert mea.
 ut notauit Iodo. Badius, ideo ipse nō exponit res mea fert, sed pro re
 mea, i. cōmodo & utilitate. Idē dicit. Si querat̄ cuius interest: nō inepte
 respōderi uirgiliana. Sed cur non dicimus est mei, quū hic nihil in-
 cludat, sed est meū. Plau. in Penulo. Eia haud uestrū est iracūdos eē.
 Hoc nemo (qđ scio) soluit. sed hic uidet̄ intelligi aut munus, aut offi-
 cium, iam officiū mei latine nō dicit̄. Badius saluat nō iniuria Val-
 lam. Dicimus autē in rem meā est, uel in re mea est, p̄ interest mea, id
 est utile est mihi. Terē. in an. Si in re est utriq; siāt accersī iube. Plau.
 Veniat nec ne, nihil in re est mea. Idem in Amphi. Nūciē quē maxī-
 me in rem uostrā cōmunē siēt. Et in Aulu. In rem hoc tuā est. Terē.
 in Ecyra. Dī deq; faxint, si in rem est bacchidīs. Salust. in Catī. Mul-
 ta cū singulis sepe egerat, tum in rem forte credēs uniuersos appella-
 re. Liuius. xxvi. Imperat quē in rem sunt. Inuenit̄ interest, p̄ utile est,
 sine addito. Plī. li. ix. Serī etiā radices illita fimo interest. Sic dicimus
 interest unde quis gaudeat. i. multū facit, uel differētia est, sic em̄ capi-
 untur in hac cōpositiōe etiā refert, & interest, & regūt etiā hos grōs
 tantī, quātū, magnī parū, alia habēt in ntō, uel ut adiectiua sunt, ue-
 lutī plurimū, minus quid, nihil &c. Ideo, pprie nō sunt impsonalia,
 ut docet Nebrissen. quia semp̄ habēt ntm̄ uel infinitiui loco nomi-
 natiui. Vale. Maxi. Nihil interest an humi, an sublimi putrescā. Cic.
 Permagnī interest, quo tēpore hęc epistola tibi reddita sit. Liuius. Si
 nihil interest regis peto, ut dū dico uinculis liberer, minimū interest

id est paucillulū. Minime refert. i. nihil. Pli. Infinitū refert lunaris rō, id est ualet, ait Calepi. Idem dicit Terē. suscepisse pro obeſt in Phor. Quid tua malū id refert, sed uidet mihi significari. Quid ad te id atinet, & malū esse interiectionē, respōdet alter magni. i. multū ad me atinet. Colu. lib. viij. de canibus loquēs. Non multū refert an uillaꝝ tici corporibus graues, & parū ueloces sint. Plau. in rud. Quō habeas id refert, iure an iniuria. Pli. lib. vi. Nec terrē tātū natura circa has refert pro uile est sumit. Virg. lib. ij. Geor. Neq; em̄ numerus comprehendere refert. i. necesse est ait Cale. Dicimus interest nostrę laudis & ad nostrā laudē. i. uile uel magni ponderis est. Tullius. L. Luceio lib. epi. v. Equidē ad nostrā laudē nō multū uideo interesse, sed ad pꝛparationē meā interest non te expectare dū ad locum uenias. Pli. in principio de mundo loquēs. Huius extera indagare nec interest hominū nec capit humanę coniectura mētis. Cice. Si quid mea minus interest id te forte magis delectat. Ad hāc rem est, pꝛ pertinet bñ dicitur. Teren. in Phor. Omittō proloqui, nam nihil ad hanc rem est. Interest cōponit etiā ab inter & est, & declinat̄ intersum. es. est &c. Et significat aliquādo præsentiē esse cum datiuo, per regulā postponendam. Valeri. Maxi. Quo facilius laboribus & periculis interisset. In terdum in medio esse. Liuius de. ij. bello punico. Id morari uictoriā rati qꝫ amnis interisset. Columel. Arbores quę intererūt ablaqueas buntur. aliquādo differentiā importat cum duobus accusatiuis mediante præpositione inter. Cice. Inter hominē & beluā hoc maxime interest, dicimus quoq; sapiens interest a stulto, & in datiuo stulto pro distat. Teren. Homo homini quid præstat, stulto intelligens qd interest. Idem. alio modo protulit in Adelphis. Hoc pater hoc dominus interest. Item pro præsens sum dicimus intersum lectioni, & in lectione, & aliquādo, ut Lancilotus plusqꝫ Mancinellus notat, in lectionē. Cice. lib. xi. Episto. ad Brutum. Qui nostro sermoni interfuit & lib. x. ad Plan. Si quid erit in quo interesse necesse sit, nunqꝫ deero. Idem in Rhetoricis. Si quo die Romę ista cædes facta est. ego Athenis eo die fui, interesse in cædem non potui. Refert etiā componitur ex præpositione re & fert, & significat reporto. Quintilia. Ad patrem arma nō rettulit. de hoc in accusatiui regimine. Sed reliquū est uideamus an recte dicatur. Interest aut refert, mea Petri. est meū. discipuli studere. Nam Prisci. dixit, egēs mei prisciani. Pro solutiōe quæstionis habete uersiculos nostros.

Quæ substātiua iungūtur mei, tui, sui, & cæteris, Et loco horū deriuatiuis.

K ij

Ioannis Despauterij Niniuitæ.

Passiue patrij signantes iungier vllis
Contemnunt patrijs, & deriuat a locum quæ
Conseruant horū miserere mei catharinæ
Non recte dices, vsus quoniã referenti
Est miserere mei, quæ sum catharina referto,
Adde tamen quosdã numericq;, & distribuentis
Vnius, ipsius, solius, participisq;
Atq; gerundiuis, Y alla est doctissimus author.

Quinq; genitiui primitiui, mei, tui, sui, nostri, uestri nõ admittūt ge-
nitiuos licet em recte dicã, ego Petrus, mihi Petro, me Petrū, me Per-
tro, nos uiri, nobis uiris &c. Sic tu petrus, sibi petro &c. non tamẽ la-
tine dixeris mei Ioãnis, tui Iodoci, sui Catharinę, nostri uirorū, uestri
mulierū. Sic meus, tuus, suus, noster, uester, p his posita non admit-
tunt genitiuos, qa male dicit, Liber meus, Flamingi, petri, pauli &c.
Ratio est natura harū dictionū, & cõmunis doctūllimorū cõsensus,
& usus, licet itaq; græci hanc elegantia non habeãt, nos tamen eam
usq; obseruabimus, nẽpe latini multã elegantia habẽt, qua græci ca-
rent, & cõtra. Errauit igit multū Priscia. dicēs Filius mei, p meus, &
mei Prisciani eges, pro mei qui sum Priscianus. Ergo nõ dicã Liber
meus albi, docti &c. Neq; miserere mei peccatoris, neq; Interest mea
Ioannis &c. sed utar relatiuo sic Miserere mei qui sum peccator, In-
terest mea qui sum Ioãnes, neq; est aliqua cõgruitas cõtra regulã re-
latiui, quia referit gr̃s obolitus mis & tis, sis, nostrū, uestrū, q in pos-
sessiua includit. Vnde bene dixit Alexander. Personas duplices hec
designare uidẽtur, quoniã meus, tuus, suus, noster, uester, dicūt expli-
cite rem possessam & sic gr̃s iungit pro re possessa. ut Si qua tui co-
rydonis habet te cura, uenito, ueluti liber meus, libri mei &c. Sic etiã
am relatio sit ad uocem, ut legis uerba mea que sunt bona. Implicitè
põ dicūt rem possidentẽ, & gratia illius iungunt quidã genitiui, ut
mea solius opera, quia mis dicere non licuit, utpote quod exoleue-
rit, nec mei ppter causam prius a nobis enucleatã. Nulla igit est in-
cõgruitas, similiter sit relatio gratia possidentis, neq; est ulla incõgrui-
tas eadẽ rõne. Oui, Nec mea uerba legis, qui sum sumotus ad Histõz
In lib Iob. Et uestigia pedū meorū cõsiderasti, qui quasi putredo cõ-
sumẽdus sum. In epistola Pauli. Scripta sunt hæc ad correptionẽ no-
stram, in quos fines sæculorū deuenerūt. Teren. Omnes laudare for-
tunas meas, qui habere gnatū tali ingenio p̃ditū. Nebrissen. inquit

laudare pro laudabāt. alij legūt laudauere. Scripta mea nō sunt scri-
pta mei, nisi de me scripserim. Dicemus ergo miserere mei qui sum
peccator. Interest tua qui es doctus, non interest tua indocti, licet in
Sulpitio sic ponat. Si quis contrariū dicat, testimoniū probati addu-
cat. Addimus tamē quintuplices gtōs ex doctissimorū usu. Primo
gtōs addimus numerorū cardinaliū, ut nostra duorū opera libera-
tus est, nostro triū auxilio &c. Secundo gtōs signorū uniuersaliū
& particulariū. Cice. in. de orat. Volūtati uestre omniū parui dicere
potuisset (ait Nebrissen.) uolūtati uestri omniū, uerū nos dicimus
melius Ciceronē dixisse uestre omniū q̄ uestri, quia liber uestrum
uolūtata uestri, diximus uix inueniri, sed liber uester & cetera. sic no-
ster cuiusq; labor &c. Tertio iungūtur genitiui unius, ipsius, solus
us, & ipsorū, ipsarū, solorū, solarū. Cice. Dico mea unius opa rēpu.
esse liberatā. Idem ad Atti. Solius em̄ meū peccatū corrigi nō pōt.
Idem. Ex tuo ipsius animo coniecturā ceperis. Non dixit tui, q̄a tui
animus non dicit. Illud autē eiisdē. Eā autē unius tui studio me asse-
qui posse confido, a librarijs deprauatā esse dicit Valla, hoc est tui p
tuo positū, licet simile uideri posset illi Horatiano. Ne studio nostri
pecces. i. fauore, gratia, uel amore. Propter hęc cōiunctio copulat di-
uersos casus. Terē. Saluus sum meo p̄sidio, atq; hospitis, sed recte di-
citur habeo curā tui solius, non tuā, quia significo me habere curā
de te, sic iudicabis de similibus. Quarto iungunt genitiui partici-
piorū. Cice. ad Lentulū. Quocunq; tēpore mihi potestas p̄sentis tui
fuerit. Ouidi. i. amorū. Sepe rogabis, Vt mea defunctę molliter ossa
cubent. In sacris. Audi deus uocē meā loquētis. Et exaudi uocē meā
clamātis ad te. Ouidi. in Heroi. Et flesti & nostros uidisti flentis ocel-
los, uix tolerabile uidei (inquit Nebrissen.) quia nostros pro meos,
aut flentis pro flentiū posuit. Idem cū Valla dicit, dictis genitinis nō
addi posse substantiua, quia nostra paucorū uel multorū opera dices
neq; addes uirorū &c. Brutus. Qui uestris paucorū respōdet laudi-
bus. Illud igiū intolerabile est apud Boe. Solanē mcesti nūc mea fata
fenis, & illud in sacris. Tulit filiū meū de latere meo ancillę tuę dor-
mientis. Et illud Pauli. Salutatio manu mea Pauli nisi forte sit appo-
sitio p̄ mis lenis pauli &c. sed utcūq; sit excuset, noli imitari. Quinto
admittūt gtōs gerūdiorū siue gerūdiorum. Oui. Copia placādę sit
mō parua tui, hic tui est foemi, generis. Tul. Lu. Cras, quasi colligēdi
sui causa se in tusculanū cōtulisse. Ita dices, uenio tui uidendę grā mi-
mat &c. sed ne addideris substantiū, ueluti uenio tui matris uidendę
grā, sic em̄ male loqr̄is, licet se atq; ite; sic forsitā legat tu⁹ p̄ tui &c.
si q̄n legat noli imitari. Notei terētianū illd. In opis te miserescat mei.